

overflødige, thi muligens indeholdes det, de betegne, allerede i det foregaaende Udtryk, og de ere saaledes maaskee blot tilspiede for Tydeligheds Skyld, men at de maae forstaaes paa den angivne Maade, anseer jeg for vist. Det maa forøvrigt erindres, at her jo kun er Tale om Forhold, der finde Sted i Dieblicket, og at det er en anden Sag, naar Noget er gaaet over til at blive et historisk Forhold. Da ligger det for til Behandling af Alle med uindskrænket Frihed. Selv om derfor denne Lov var udkommen tidligere, vilde man i det Dieblil, Dannevirksestillingen var opgiven, dog kunne have ytret sig kritisk om Alt det, der laa indenfor denne Begivenhed. Krigsbegivenhederne udvikle sig saaledes, at en forandret Stilling overleverer den tidligere Stilling til Historien, og jeg seer saaledes ikke, at der egentlig kan være Tale om, at Loven skulde kunne udelukke Kritik fra Pressens Side af, hvad der er skeet; der skeer ved Loven ikke noget som helst Indgreb i saa Henseende, og Alt, hvad der er udført, kan behandles med den fuldstændigste Frihed. Det forekommer mig nu indlysende, at det Tilfælde kan indtræffe, at der var Folk, som kunde falde paa at ansee det for meget patriotisk at meddele saadanne fuldstændige Oplysninger, thi det er utroligt, hvad Patriotisme kan føre Folk til. Man kan see politiske Ytringer, som man maa forbauses over, fremkomme som patriotiske, og det kan derfor ogsaa hændes, at saadanne Meddelelser kunde synes En og Anden at være fuldkommen patriotiske, at man kunde ansee det for sin Pligt at sætte Befolkningen i fuld Kundskab om Alt, hvad der er skeet, for at den kunde ledes, hvad Regjeringen foretog, eller agtede at foretage, med sin Kritik. Det kunde godt tænkes, at et Mennekte virkelig i god Tro kunde indrette sig paa netop at meddele Alt, og dette vilde dog lægge Regjeringen de allerførste Hindringer iveien.

Derfor man f. Ex., dengang man tænkte paa at udføre Bevægelsen fra Fredericia, havde meddeelt, at nu stode saa mange Tropper i Fredericia, og saa mange stode paa et vist andet Sted, men at der en vis Dag var gaaet saa mange Dampskibe der eller derhen for at overføre saa mange Tropper, og man næste Dag berettede, at nu var der gaaet saa mange

Tropper der eller derhen, da var dette en fuldstændig Beretning om, hvad man vilde foretage sig, og at Sligt vilde berede de største Vanskeligheder, forekommer mig at være aldeles indlysende. Naar man nu gav sig til at bruge en saadan Fremgangsmaade, hvorved der lagdes Hindringer iveien for Krigsførelsen, og hvorved Fordærvelse maaskee blev beredet Fædrelandet, hvad vilde man saa nøde Regjeringen til at gjøre? Vilde man ikke nøde den til at træffe Foranstaltninger, hvorved Saadant blev forhindret? Vilde det kunne forsvares, upaataalt at lade Saadant gaae hen uden at lægge Hindringer iveien derfor? I saa Tilfælde maatte man jo give en provisorisk Lov, men en provisorisk Lov kunde maaskee komme for seent, og at komme med den, efterat en lignende Lov var forkastet her i Thinget, vilde være høist beklageligt. Derfor Regjeringen lod en saadan Fremgangsmaade gaae upaataalt hen, vilde der ganske vist komme en saa almindelig Forbittrelse i Landet, at jeg ikke tvivler paa, at man udsatte sig for, at Folk vilde tage sig selv til Rette. Nei, man give Bestemmelser itide og med Maadehold, saaledes som det her er skeet; det er det bedste Værn for Trykkefrihedens Bevarelse, naar man giver de nødvendige Bestemmelser, for at hindre saa grove Misbrug af samme. Der er Ingen, som kan indstaae for, at naar det viste sig, at Trykkefriheden var bleven brugt saaledes, at maaskee Armeen var gaaet tilgrunde derved, og der da skulde skee Forandringer heri, disse da ikke vilde blive ganske anderledes gennemgribende og truende for den hele Trykkefrihed. Jeg troer derfor, at det netop er begrundet i sand Kjærlighed til Trykkefriheden, itide at give de nødvendige Bestemmelser i saa Henseende; og jeg kan ikke tænke mig Andet — det skulde gjøre mig ondt, hvis det Mødsatte var Tilfældet — end at denne Lov maa finde Thingets Bifald.

C. B. Nimestad: Hvad jeg ønskede at berøre, var egentlig de to Punkter, der nu ere saa klart belyste af den ærede Konseilspræsident, men jeg skal dog pointere det ene endnu mere, thi jeg synes, at det bør fremhæves stærkere. Den ærede Rigsdagsmand for Ribe (Høgsbro) sagde, at naar de Ord: „om vore Troppers